

Bruksela, 23 kwietnia 2015 r.
(OR. en)

8138/15

COPEN 93
EUROJUST 76
EJN 33

NOTA

Od:	Alfonso Dastis, ambasador i stały przedstawiciel, stałe przedstawicielstwo Hiszpanii przy Unii Europejskiej
Data:	19 marca 2015 r.
Do:	Rafael Fernández-Pita y González, dyrektor generalny, Rada Unii Europejskiej
Dotyczy:	Powiadomienie wystosowane przez Hiszpanię w związku z różnymi decyzjami ramowymi

Szanowny Panie

Zgodnie z wnioskiem złożonym przez Ministerstwo Sprawiedliwości Królestwa Hiszpanii, i w następstwie przyjęcia ustawy podstawowej nr 23/2014 z dnia 20 listopada w sprawie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych w Unii Europejskiej, opublikowanej w Dzienniku Ustaw nr 282 z dnia 21 listopada 2014 r., Hiszpania pragnie złożyć oświadczenia towarzyszące w odniesieniu do następujących aktów prawnych Unii:

decyzja ramowa 2002/584/WSiSW, decyzja ramowa 2008/909/WSiSW, decyzja ramowa 2008/947/WSiSW, decyzja ramowa 2009/829/WSiSW, dyrektywa 2011/99/WSiSW, decyzja ramowa 2003/577/WSiSW, decyzja ramowa 2006/783/WSiSW, decyzja ramowa 2005/214/WSiSW, decyzja ramowa 2008/978/WSiSW, decyzja ramowa 2009/299/WSiSW.

(zwrot grzecznościowy)

(podpis) Alfonso Dastis

OŚWIADCZENIA SKŁADANE PRZEZ WŁADZE HISZPAŃSKIE W NASTĘPSTWIE
PRZYJĘCIA USTAWY 23/2014 Z DNIA 20 LISTOPADA W SPRAWIE WZAJEMNEGO
UZNAWANIA DECYZJI W SPRAWACH KARNYCH W UNII EUROPEJSKIEJ.

I. Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi

- Zgodnie z art. 34 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu II ustawy nr 23/2014.
- art. 6 ust. 3 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania Sekretariatu Generalnego Rady o organie sądowym właściwym do wydania europejskiego nakazu aresztowania. Przepis ten został wprowadzony przez art. 35 ustawy 23/2014, który wskazuje sędziego lub sąd prowadzący sprawę jako właściwe do wydawania europejskiego nakazu aresztowania, w zakresie, w jakim tego rodzaju nakaz jest właściwy, a głównego sędziego śledczego Krajowego Sądu Wyższego jako właściwego do wykonania europejskiego nakazu aresztowania. W przypadku gdy europejski nakaz aresztowania dotyczy osoby nieletniej, właściwy będzie główny sędzia sądu dla nieletnich.
- art. 7 ust. 1 decyzji ramowej zezwala na wyznaczenie organu centralnego. Artykuł 6 ust. 3 ustawy nr 23/2014 stanowi, że Ministerstwo Sprawiedliwości jest organem centralnym, chociaż wykonuje wyłącznie zadania opisane w art. 7 ust. 1 (w tym dotyczące statystyk), a nie te opisane w art. 7 ust. 2.
- art. 25 ust. 2 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania Sekretariatu Generalnego Rady o wyznaczeniu organu odpowiadającego za odbiór wniosków tranzytowych. W związku z tym art. 27 ustawy wyznacza Ministerstwo Sprawiedliwości jako organ właściwy do wydawania zezwoleń na tranzyt przez terytorium Hiszpanii osób, które są przewożone.

II. Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

- Zgodnie z art. 29 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu III ustawy nr 23/2014.
- art. 2 ust. 1 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania Sekretariatu Generalnego Rady o organie, który jest właściwy według tej decyzji. Artykuł 64 ustawy nr 23/2014 stanowi, że w tym zakresie sędziowie odpowiadający za wykonanie wyroków są właściwi do przekazywania orzeczeń nakładających karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności; w przypadku gdy dotyczy to środków nałożonych zgodnie z ustawą podstawową o odpowiedzialności karnej dzieci, właściwi są sędziowie ds. dzieci. W przypadku gdy odbywanie nałożonej kary jeszcze się nie rozpoczęło, właściwy będzie sąd wydający wyrok w pierwszej instancji. Ponadto Centralny Sąd Karny będzie właściwy do uznawania oraz nakazywania wykonania orzeczeń nakładających karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności. Wreszcie, sędziowie centralni odpowiedzialni za wykonanie kary będą właściwi do wykonywania wyżej wspomnianych orzeczeń. Główny sędzia sądu dla nieletnich będzie właściwy w odniesieniu do orzeczeń dotyczących bezpiecznego przetrzymywania małoletniego.
- Zgodnie z art. 23 ust. 3 decyzji ramowej, Hiszpania informuje Sekretariat Generalny Rady, że art. 17 ustawy nr 23/2014 przewiduje, że orzeczenie, na którym opiera się zaświadczenie, nie będzie musiało obowiązkowo być przetłumaczone na język hiszpański, nie naruszając możliwości zwrócenia się organu sądowego o takie tłumaczenie, jeżeli uzna to za niezbędne do wykonania orzeczenia.

III. Decyzja ramowa 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych

- Zgodnie z art. 25 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu IV ustawy nr 23/2014.
- art. 3 ust. 1 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania Sekretariatu Generalnego Rady o organach właściwych do podejmowania działań według tej decyzji. W związku z tym w art. 95 ustawy nr 23/2014 wyznacza się sędziego lub sąd, który nadzorował wykonanie wyroku lub decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia jako właściwe do wydawania decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia. Ponadto Centralny Sąd Karny jest organem właściwym do uznawania oraz nakazywania wykonania decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia przekazanych przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W przypadku gdy decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia dotyczy osoby nieletniej, właściwy będzie główny sędzia sądu dla nieletnich.
- art. 5 ust. 4 decyzji ramowej nakłada na państwa członkowskie obowiązek przekazania Sekretariatowi Generalnemu Rady warunków, w których jej właściwe organy, na wniosek skazanego, mogą zgodzić się na przekazanie do innego państwa członkowskiego (innego niż państwo członkowskie, w którym osoba skazana ma stałe miejsce pobytu) wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia. W zgodzie z tym zobowiązaniem, art. 102 ustawy nr 23/2014 stanowi, że gdy osoba skazana nie ma legalnego i stałego miejsca pobytu w Hiszpanii, Centralny Sąd Karny, który otrzymuje wniosek o udzielenie zgody na decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, przekazywany organowi wydającemu, może wydać zgodę jedynie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 101 ust. 2 lit. b). Przepis ten przewiduje, że decyzje te mogą zostać uznane tylko w przypadku, gdy mimo tego, że osoba skazana nie ma legalnego i stałego miejsca pobytu w Hiszpanii, jej wstępni, zstępni, rodzeństwo lub małżonek, lub osoba, z którą pozostaje ona w analogicznym stosunku, mają legalne i stałe miejsce pobytu w Hiszpanii przez okres co najmniej pięciu lat, pod dodatkowym warunkiem, że osoba skazana uzyskała umowę o pracę lub wystąpiła z wnioskiem w sprawie wykonania decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w Hiszpanii.

- art. 14 ust. 6 decyzji ramowej daje państwom członkowskim możliwość powiadomienia co do warunków, w jakich może ono odmówić przejęcia uprawnień do podjęcia niektórych dalszych decyzji, występując jako państwo wykonujące. W związku z tym na mocy art. 106 ust. 1 ustawy nr 23/2014, Hiszpania oświadcza, że organ wydający, nie zaś sąd hiszpański odpowiedzialny za wykonanie, jest właściwy do wydania dalszych decyzji w odniesieniu do trzech scenariuszy przedstawionych w art. 14 ust. 3 decyzji ramowej.

IV. Decyzja ramowa Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania

- Zgodnie z art. 27 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu V ustawy nr 23/2014.
- Na podstawie obowiązku powiadamiania o właściwych organach zgodnie z decyzją ramową, przewidzianego w jej art. 6 ust. 1, informujemy, że w myśl art. 111 ustawy nr 23/2014 organami właściwymi do wydawania orzeczeń w sprawie środków stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania są sędziowie lub sądy, które wydały decyzję o przyznaniu zwolnienia za kaucją zainteresowanemu w trakcie postępowania karnego. Z drugiej strony, organami właściwymi do uznania i wykonania orzeczenia w sprawie środków stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania są sędziowie śledczy lub sędziowie orzekający w sprawach przemocy wobec kobiet w miejscu, w którym dana osoba ma ustalone miejsce pobytu w zależności od rodzaju przestępstw, do których organy te mają jurysdykcję. Zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji ramowej oraz zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy nr 23/2014, Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym do celów art. 7 ust. 1 decyzji ramowej.
- Artykuł 8 ust. 2 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania o dodatkowych środkach nadzoru, których stosowanie są gotowe monitorować. Informujemy, że zgodnie z art. 110 ustawy nr 23/2014, jesteśmy gotowi przyjąć następujące dodatkowe obowiązki nadzoru:

- a) zakaz wykonywania określonych zawodów lub działalności, w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa.
  - b) zakaz prowadzenia pojazdów;
  - c) obowiązek zdeponowania określonej kwoty pieniężnej lub udzielenia gwarancji innego rodzaju, albo w określonych ratach lub w całości jednorazowo.
  - d) obowiązek poddania się leczeniu, w tym terapii odwykowej.
  - e) zakaz posiadania lub noszenia broni i innych określonych przedmiotów w związku z przestępstwem będącym przedmiotem dochodzenia.
- Artykuł 9 ust. 4 decyzji ramowej nakłada na państwa członkowskie obowiązek przekazania Sekretariatowi Generalnemu Rady warunków, na których ich właściwe organy mogą – na wniosek danej osoby – wyrazić zgodę na przekazanie orzeczeń dotyczących środków nadzoru innemu państwu członkowskiemu (poza państwem członkowskim, w którym dana osoba ma zwykle miejsce pobytu).
- Zgodnie z tym wymogiem, art. 112 ustawy nr 23/2014 przewiduje, że właściwy sędzia lub sąd przekazuje decyzję w sprawie środków stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym zachodzi jedna z następujących okoliczności:
- a) dana osoba ma legalne i zwykle miejsce pobytu w państwie wykonującym i zgadza się na powrót do tego państwa.
  - b) dana osoba zwraca się o możliwość udania się do innego państwa niż to, w którym zwykle zamieszkuje, a właściwy organ tego państwa wyrazi zgodę.
- na mocy art. 21 ust. 3 decyzji ramowej, Hiszpania oświadcza niniejszym, że będzie miał zastosowanie art. 2 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi.

**V. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r.
w sprawie europejskiego nakazu ochrony**

- Zgodnie z art. 21 ust. 1 tej dyrektywy niniejszym informujemy, że dyrektywa ta została wdrożona na mocy tytułu VI ustawy nr 23/2014.
- Zgodnie z wymaganiami art. 3 ust. 1 dyrektywy, niniejszym informujemy, że do celów tej dyrektywy organami właściwymi do wydawania i przekazywania europejskiego nakazu ochrony będą sędziowie lub sądy prowadzące postępowanie karne, w którym została wydana decyzja o przyjęciu środka ochrony. Ponadto organami właściwymi do uznania i wykonania europejskiego nakazu ochrony są sędziowie śledczy lub sędziowie orzekający w sprawach przemocy wobec kobiet właściwi dla miejsca zamieszkania ofiary lub miejsce, w którym zamierza ona zamieszkać, nie naruszając przepisów art. 4. Jednakże w przypadku gdy zostały wydane decyzje w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia lub w sprawie środków stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania, ten sam sędzia lub sąd, który już uznał i wykonał te decyzje, jest właściwy do uznania i wykonania europejskiego nakazu ochrony.
- Zgodnie z art. 4 ust. 3 dyrektywy oraz zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy nr 23/2014, Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym do celów art. 4 ust. 1 dyrektywy.

**VI. Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie
wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych**

- Zgodnie z art. 14 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu VII ustawy nr 23/2014.

VII. Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty

- Zgodnie z art. 22 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu VIII ustawy nr 23/2014.
- art. 3 ust. 1 decyzji ramowej zobowiązuje państwa członkowskie do informowania Sekretariatu Generalnego Rady o organie, który jest właściwy do celów tej decyzji. Zgodnie z art. 158 ustawy nr 23/2014 organami odpowiedzialnymi za wydanie nakazu konfiskaty są sądy karne lub sędziowie nadzorujący wykonywanie kar w przypadku gdy konfiskata mienia została nałożona jako dodatkowy skutek. Organem właściwym do uznania i wykonania nakazu konfiskaty jest sąd karny miejsca, w którym znajduje się mienie, które ma być objęte konfiskatą. W przypadku zmiany lokalizacji mienia, nie będzie ona powodowała utraty właściwości przez sąd karny, który nakazał ich uznanie i wykonanie nakazu konfiskaty skierowane do Hiszpanii. Jeżeli zaświadczenie zostało wydane w odniesieniu do kilku składników mienia znajdujących się w różnych okręgach, sąd karny, który pierwszy otrzymał to zaświadczenie i w którego okręgu znajduje się co najmniej jeden z tych składników mienia, będzie właściwy do nadzorowania konfiskaty pozostałej części mienia. Jeżeli organ wydający nie wie, gdzie znajduje się składnik mienia podlegający konfiskacie, ale w zaświadczeniu wskazano miejsce zamieszkania lub siedzibę osoby, w odniesieniu do której została wydana decyzja, sąd karny tego miejsca będzie organem właściwym, nawet jeśli następnie stwierdzi się, że mienie znajduje się w innym okręgu lub że osoba ta się przeniosła. Jeżeli jedno zaświadczenie zostało wydane w odniesieniu do kilku osób, które mają miejsca pobytu w różnych miejscach na terytorium Hiszpanii, sąd karny, który pierwszy otrzymał to zaświadczenie i w którego okręgu znajduje się co najmniej jedno miejsce zamieszkania lub jedna siedziba, będzie właściwy do nadzorowania konfiskaty nakazanej w odniesieniu do pozostałych osób wymienionych w zaświadczeniu.
- Zgodnie z art. 7 ust. 5 decyzji ramowej oraz w art. 170 ust. 1 lit. b) ustawy nr 23/2014, właściwy sąd karny odmawia uznania i wykonania nakazu konfiskaty wydanego w ramach konfiskaty rozszerzonej określonej w art. 2 lit. d) ppkt (iv) decyzji ramowej, jeśli uzna, że nakaz jest niezgodny z podstawowymi prawami i wolnościami uznanymi w hiszpańskiej konstytucji.

VIII. Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

- Zgodnie z art. 20 ust. 5 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu IX ustawy nr 23/2014.
- Zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji ramowej, informujemy niniejszym, że zgodnie z art. 174 ustawy nr 23/2014, organem właściwym do wydania decyzji nakazujących zapłatę kary pieniężnej przez osobę fizyczną lub prawną, która posiada mienie lub uzyskuje dochody w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, będzie sąd karny właściwy do wykonania tej decyzji w Hiszpanii.

Organem właściwym do uznania i wykonania decyzji nakazujących zapłatę kary pieniężnej jest:

- a) przede wszystkim sąd karny dla miejsca, w którym osoba ukarana ma miejsce zamieszkania, lub, w przypadku osób prawnych, w którym posiada siedzibę.
- b) alternatywnie, sąd karny miejsca, w którym znajdują się nieruchomości należące do osoby fizycznej lub prawnej podlegającej karze finansowej.
- c) wreszcie sąd karny dla miejsca w Hiszpanii, w którym znajdują się jakiekolwiek źródła dochodów osoby ukaranej.

W przypadku zmiany tej sytuacji w wyniku zmiany miejsca zamieszkania lub siedziby osoby ukaranej, sprzedaży nieruchomości lub zmiany źródeł dochodu osoby skazanej, nie będzie to powodować utraty właściwości przez sąd karny, który nakazał uznanie i wykonanie decyzji nakazujących zapłatę kary pieniężnej, które zostały przesłane do Hiszpanii.

W przypadku gdy jedno zaświadczenie odnosi się do kilku osób i jedna z nich spełnia kryteria ustanowione w niniejszej sekcji, właściwy sąd karny będzie mógł przejąć odpowiedzialność za wykonanie decyzji w odniesieniu do wszystkich ukaranych osób, bez potrzeby dokonywania podziału tej jednej decyzji nakazującej zapłatę kary przez pewną liczbę osób.

- Zgodnie z art. 2 ust. 2 decyzji ramowej oraz zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy nr 23/2014, Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym odpowiedzialnym za wspomaganie organów sądowych.

IX. Decyzja ramowa Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych

- Zgodnie z art. 23 ust. 2 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy tytułu X ustawy nr 23/2014.
- Zgodnie z art. 3 decyzji ramowej, art. 188 ustawy nr 23/2014 przewiduje, że organy odpowiedzialne w Hiszpanii za wydawanie europejskiego nakazu dowodowego są sędziowie lub sądy prowadzące postępowanie, które wymagają uzyskania dokumentu, przedmiotu lub danych, a także prokuratorzy prowadzący dochodzenie, w którym nakaz ma być wykorzystany.

Prokuratura jest również organem właściwym do uznania i wykonania europejskiego nakazu dowodowego, pod warunkiem że może uzyskać przedmioty, dokumenty lub dane bez przyjęcia środków, które ograniczają prawa podstawowe.

W przeciwnym wypadku, jeżeli prokuratura uzna, że musi odmówić uznania lub wykonania nakazu, właściwym organem jest sędzia śledczy miejsca, w którym znajdują się przedmioty, dokumenty lub dane, których uzyskanie ma na celu nakaz.

W przypadku zmiany lokalizacji przedmiotów, dokumentów lub danych, nie będzie to powodowało utraty właściwości przez prokuraturę lub sędziego śledczego, który nakazał uznanie i wykonanie europejskiego nakazu dowodowego przesłanego do Hiszpanii.

Jeżeli zaświadczenie zostało wydane w odniesieniu do kilku przedmiotów, dokumentów lub danych znajdujących się w różnych okręgach, prokurator lub, w stosownych przypadkach, sędzia śledczy, który pierwszy otrzymał to zaświadczenie i w którego okręgu znajduje się co najmniej jeden z tych przedmiotów, dokumentów lub danych, będzie właściwy do nadzorowania konfiskaty pozostałej części.

- Zgodnie z art. 8 ust. 2 decyzji ramowej oraz zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy nr 23/2014, Ministerstwo Sprawiedliwości będzie organem centralnym do celów art. 7 ust. 1 decyzji ramowej.
- art. 23 ust. 3 decyzji ramowej nakłada na państwa członkowskie wymóg złożenia deklaracji, jeżeli podstawy odmowy uznania lub wykonania nakazu przewidzianą w art. 13 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej mają zostać przetransponowane do prawa krajowego. W związku z tym oświadczamy, że obie podstawy zostały transponowane do hiszpańskiego porządku prawnego poprzez art. 32 (3) i 198 (1) (d) ustawy nr 23/2014.

X. Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie

- Zgodnie z art. 8 ust. 6 tej decyzji ramowej niniejszym informujemy, że zobowiązania te zostały wdrożone na mocy art. 33 i 49 ustawy nr 23/2014.
